

[Ebba Strange]

Jeg vil gerne sige til alle dem, der har sagt, at man ikke skal tvinge folk – det var især fru Sonja Albrink og hr. Tom Behnke – at selvfølgelig er der da ingen, der skal tvinges ind i det her. Så er det helt håbløst. Det her er virkelig et forsøg på at tænke anderledes, at tænke alternativt, at tænke ikke i straf, men i konfliktløsning på en anden måde end gennem straf. Jeg takker i øvrigt meget hr. Tom Behnke, ikke blot fordi han har været inde og hjælpe mig med at svare på kritikken af forslaget, men også fordi han har givet det den opbakning, som jeg syntes var meget spændende at høre på.

Selvfølgelig er det utraditionelt i Danmark, fordi vores retssystem er så indarbejdet i os, som det er, og selvfølgelig kan vi risikere, at der kommer forskellige konfliktløsninger ud af lovovertrædelser, som er ens. Det tror jeg vi vil have svært ved at anerkende i starten. I øvrigt må vi nu sige, at hvis vi kun kender retternes afgørelse fra aviserne, kan vi også nogle gange synes, at der er ret stor forskel på, hvad man får for en lovovertrædelse i Hjørring, i forhold til hvad man får ved byretten i København. Større ensartethed er der jo heller ikke i de danske retsafgørelser. Men jeg mener ikke, at retfærdighed altid behøver at betyde, at alle behandles ens, men at det enkelte menneske føler, at det er blevet respekteret, at det er blevet ordentligt behandlet, at det er blevet hørt.

Justitsministeren sagde også, at offeret kunne føle det som en byrde. Ja, naturligvis kan offeret føle det som en byrde, og det er vel en af grundene til, at jeg ikke tror så meget på det i voldssager. Jeg har et lillebitte, meget beskedent sommerhus oppe i nærheden af Vesterhavet. Der har jeg haft indbrud nogle gange. Jeg ville forfærdelig gerne sætte et skilt på døren og sige: Kan du ikke komme, når jeg er hjemme næste gang, så vi kan få en snak om, hvad det er, du kommer efter? Det er jo ikke hærværksfolk, det er bare sådan nogen, der går ind. Som min datter sagde: Det er ved at blive et tag-selv-hus. Man går ind og tager, hvad man synes man har brug for. I sådan nogle tilfælde tror jeg vi ville have godt af at sætte os ned og snakke med hinanden om, hvad det dér er for noget.

Så selvfølgelig kan offeret i visse tilfælde føle det som en byrde, og derfor har vi selvfølgelig undtaget alle sædelighedssager. Men så skal han jo ikke gøre det. Hvis han virkelig fø-

ler, at det er en stor byrde, skal han lade være at gøre det.

Så er der presset, overtalelsen. Ja, men dér kommer så selve mæglingstinstituttet ind i billedet. Dér er det så mæglerens rolle at være helt sikker på, at aftalen er indgået frivilligt mellem to selvstændige parter – eller flere, hvis der er flere gerningsmænd eller flere ofre. Hvis ikke det er tilfældet, må han sige: Okay, så kan vi ikke mægle.

Så spørger hr. Bjarne Ørum, hvem det er, der skal være mæglere. Det er med vilje, vi ikke i lovforslaget har sat stillinger på og sagt, at det skal være læger og præster og socialrådgivere osv. Det eneste, vi har skrevet, er, at de skal opfylde de regler, vi stiller til nævninge og domsmænd, og så går vi ud fra, at det selv i Århus Kommune vil være muligt at finde sådan en gruppe mennesker, som vil være i stand til at påtage sig det job. Det tror jeg faktisk.

Der er også nogle, der siger, at gerningsmanden vil være dårligere stillet; jeg tror, det også var justitsministeren. Jamen hvis gerningsmanden bliver dårligere stillet, så må han jo sige: Jeg vil ikke modtage mæglingstilbudet. Jeg vil have det i retten. Jeg vil have en ordentlig retslig behandling.

Min tid er ved at løbe ud. Jeg kan ikke kommentere mere. Jeg har gjort det lidt rundt i stedet for at gå ind i hver enkelt ordførers bemærkninger, fordi der var så meget, der gik igen. Men jeg bliver nødt til lige at sige til slut, at jeg jo godt kan høre på denne debat, at SF ikke får vedtaget dette lovforslag i denne samling; så meget kan jeg høre af en debat. Men jeg har alligevel ikke fortrudt, at vi har fremsat det, for jeg synes, det er vigtigt, at også dette forslag indgår i vores videre kriminalpolitiske debat, og at det også indgår, når vi skal til at diskutere, hvad justitsministeren har fået ud af sin forsøgsordning. Jeg synes, justitsministerens forsøgsordning var alt for svag, fordi den var, som den var, og det var selvfølgelig derfor, jeg tænkte: Nej, nu laver vi noget, der er bedre, så vi kan få diskuteret det.

Jeg tror ikke, diskussionen i Danmark slutter, før vi har fået et institut, der på en eller anden måde ligner dette her. Dertil er vore nabolande nået alt for langt.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Udgangspunktet i enhver af disse debatter